BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE”/ an XVII nr. 129 – 134, aprilie – septembrie, 2008; 12 pag. ; 1 leu.

RASISMUL, XENOFOBIA, ŞOVINISMUL MINORITAR.

Imediat ce a căzut Nicolae Ceauşescu de la putere am asistat la o cumplită revărsare de antiromânism, de dispreț afişat față de neamul românesc. Acum această atitudine se putea afişa nestingherită. Primii care şi-au afişat-o au fost ungurii din România şi țiganii (după legea guvernanților români – unică în lume – românii au fost obligați să le spună „romi”, apoi „rromi” şi a rămas în publicații şi acte oficiale „romi”). Ungurii, cu sprijinul Ungariei şi al lobby-ului unguresc de pe mapamond, au pornit în forță la alungarea majoritarilor din instituțiile naționale româneşti (şcoli, spitale, Primării, clădiri publice). Adică… au trecut la segregarea majoritarilor. Adică, şcoli doar pentru unguri, spitale doar pentru unguri, sindicate doar pentru unguri, asociații profesionale doar pentru unguri, uniuni studențeşti doar pentru unguri, asociații de ziarişti doar ungureşti (în România!), clădiri unde să se desfăşoare doar spectacole pentru unguri, filarmonici unde să cânte doar instrumentişti unguri. Adică, au procedat exact ca în secolele IX-XIX. Românii, uluiți de rapiditatea acțiunilor, asistau înmărmuriți la această revărsare de apartheid. Nu le venea să creadă, erau stupefiați de ura acestora şi de pofta acestora de a trage bariere de separatism înlăuntrul granițelor României. Nici măcar nu reacționau la acest barbarism ieşit din comun. Acceptau resemnați să fie tratați precum vitele şi iobagii secolelor IX-XIX. Ungurii din România o şi afişau pe față. Steaguri, uniforme din veacurile apuse, manifestații „culturale” medievale, răstălmăcirea cu neruşinare a datelor istoriei, minciuni şi răspândirea de falsuri despre români, demonizarea acestora (Cum că ei i-au exploatat pe „frații maghiari). Prostia şi naivitatea unora dintre noi era aşa de mare că ne rugam, cu umilință, de „frații maghiari” („frați” după Adam!) să nu se separe de noi şi să ne lase şi pe noi în clădirile aparținând națiunii române. Ba, am asistat, la şedințe ale „Vetrei Româneşti”, din Bucureşti, unde se cerea celor prezenți să manifeste bunăcreştere şi să condamne doar pe un şovini gen Tokes. De parcă acesta putea să ne dea afară din clădirile publice de unul singur şi nu sprijinit de întreaga masă de unguri din România. Nu mă mai lungesc prea mult. În decurs de 19 ani, ungurii din România au obținut privilegii de neimaginat în nici o țară din lume. Sunt stat în stat şi mai mult decât atâta. Şi cu asta am spus totul despre aceştia. Au reuşit ceva chiar ieşit din comun: Obligarea majorității ca în instituțiile publice ale României să se adreseze în limba ungurească funcționarilor, să accepte retrocedări de averi unor foşti nobili unguri, obligarea majorității româneşti să suporte însemne, nume de străzi, statui ale criminalilor unguri, ale celor care ne-au împuşcat, spânzurat, schingiuit înaintaşii. Nimeni nu se revoltă! Nimeni nu se simte umilit. Ba mai mult i-au invitat pe urmaşii ucigaşilor să ne conducă, se permite ziariştilor unguri să ne numească, pe noi, băştinaşii, venetici din sudul Dunării, „invadatori”, se permite la tot soiul de regizori, cântăreți, actori, culturnici unguri să militeze pentru dezmembrarea României, guvernanți imbecili şi criminali oferiră pe tavă Ungariei, şi celor ce-i servesc țelurile revizioniste, fabrici, terenuri, bogății ale subsolului şi solului, facilități financiare şi economice. Ce mai, ne transformară în colonie ungurească. Ba, prin falimentarea industriei şi agriculturii depopulară țara de tineret calificat şi apt de muncă. Consecința? Reducerea drastică a nr. românilor în Transilvania şi şansa oferită revizioniştilor de a o cere, invocând paritatea sau chiar superioritate demografică. Căci, românii au devenit aproape sub 50%. Restul fiind: unguri, țigani, nemți, sârbi, ucraineni. Asta cu ungurii. Acum, cealaltă minoritate, la fel de violentă şi mult mai distructivă, şi la fel de xenofobă, la fel de duşmănoasă față de români, este aşa numita minoritate „romă”. Aceasta se vrea nu doar „integrată” („Integrată” unde şi în ce?). Aceasta se vrea clasă parazită cu toate drepturile parazitului. Adică: Să dispună de rezultatele muncii românului şi de femeile lui fără nici o obligație față de statul numit românesc; ea vrea să aibă numai beneficiile. Şi pe această masă românească (femei şi bărbați) să-şi exercite toate viciile şi toate tarele sufleteşti. Şi din aceste „exerciții” să rezulte bani şi plăceri. Normal, fără nici o obligație statală a „romului”. În intimitate disprețul, sila, dezgustul acestora față de român este absolut. Ne numesc în toate felurile, dar mai cu seamă „sclavi”. Deci, nu civilizarea, „integrarea” („integrare” înseamnă muncă şi obligații, responsabilitate. Ori, „romul” nu de o asemenea „integrare” are nevoie şi nu la o astfel de „integrare” se referă atunci când o invocă fariseic), doreşte „romul”. El vrea să fie clasă parazitară pe român şi, în final, după ce l-a terminat biologic, să-şi asume trecutul istoric al acestuia şi țara în speranța că va putea să şi continue viața de parazit. Asta s-o creadă el. Alt popor la fel de nătăfleț nu va mai găsi. Nici unguri nu vor mai găsi altul la fel de umil. Şi aceştia doi o ştiu. Bine, acum am vorbit de aceştia. Ne mai gândim şi la alți la fel de plini de dispreț şi porniți să ne încalece. Prin aceleaşi metode. Ne iau avuțiile, ne iau femeile şi în final țara. Aceasta se numeşte „toleranță”. Adică, poporul ajuns la finalul existenței sale îl „tolerează” pe cel ce urmează să îi ia biologic locul. Că o face de bună voie (adică nu mai dispune de forță biologică şi sufletească), sau silit, tot sinucidere se numeşte… domnilor! Dacă ați înțeles, acționați! Care mai puteți! Eu, nu prea mai pot decât prin scris!

Nae Ionelescu

Articolele numărului 129 - 134/ 2008:

*** Eşecul (II) (Tot Rătăcitorul Ulise) : pag. 11;**

*** Sfintele Paşti în mină (pr. Nicolae Grebenea): pag. 10;**

*** Românii uitați (prof. Ion ŞTEFAN): pag. 4 - 5 .**

ASASINII sau DE CE ESTE MÂNIOS GEORGE URSA?

„Bun, fiindcă faptul că toţi oamenii din lume visează noapte de noapte încătuşează întreaga omenire într-o aşa zisă Uniune tacită şi demonstrează totodată că lumea este într-adevăr transcendentală, lucru pe care comuniştii nu-l cred pentru că li se pare că visele lor sunt „irealităţi" şi nu imagini a ceea ce au văzut în somn.

Aşa că dedic această carte de vise viitorului celor nenăscuţi (Jack Kerouac – CARTEA VISELOR).

Când am terminat lectura celor 79 de pagini întitulate – „PE CALEA DE ALĂTURI...", cuprinzând aproape totalitatea micro-eseurilor pe care George URSA le-a publicat în cele două „micro-reviste"- BUNA VESTIRE şi REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ m-au surprins trei aspecte: titlul, mânia şi utilitatea unei atari „micro-antologii".

Ca totdeauna nedumeririle au dospit în computerul fiecăruia dintre noi – nu în cel de pe masă ci în celălalt mult mai complicat şi ciudat ascuns în ţeasta noastră – iar primele rezultate m-au trezit din somn, spre ceasurile dimineţii, propunându-mi următoarele explicaţii:

= titlul – „pe calea de alături"... - ne sugerează că în afara drumului pe care România păşeşte - la îndemnul şi presiunea marilor beneficiari ai evenimentelor din decembrie 1989 – ar fi putut exista altul care să ne scoată din mocirla comunismului şi să ne călătorească spre alte zări;

= Mânia – („până ce nu te mânii treaba nu merge bine" spune un proverb persan în timp ce altul ne sfătuieşte să „aruncăm cu piatra răbdării în geamul mâniei") este justificată – mi-a supus George Ursa: „Mi-au fost asasinate visele şi speranţele care nu au fost doar ale mele ci au fost moştenite – singura moştenire a tatălui meu, care a „călătorit" pe drumurile războiului anti-bolşevic şi al persecuţiilor postbelice (adică ale comuniştilor)";

= În ce priveşte utilitatea acestei „antologii" – în afara celei evidente – o informare completă asupra întâmplărilor celor aproape 20 de ani profeţiţi de Brucan – (care avea bazele acestei previziuni în conlucrarea lui la tot ceea ce s-a întâmplat începând din 1944 şi până azi) – sublinierea consecvenţei judecării nefericirilor care au fost.

Dar ce vom întâlni „pe calea de alături"?

Analiza şi ilustrarea celor zece teme fundamentale ale unei bune guvernări: justiţia, dreptatea socială, mass-media, educaţia, politica externă, agricultura, teoria conspiraţiei, mitocănia şi mahalagismul, administraţia şi invazia ciocoilor.

Fireşte, cititorul nu le va întâlni aranjate pe căprării ca la o paradă militară ci, uneori, fiecare temă va fi expusă, judecată şi certată împreună cu altele. Nici nu s-ar putea altfel dacă ţineam seama că de-a lungul acestor mulţi ani când unii dintre noi sperau la un altfel de democraţie, la un altfel de capitalism, la o altă împărţire a dreptăţii şi la un alt pact social şi politic nu s-au împlinit nici măcar cât a realizat România regilor între 1920 şi 1938 – adică atunci când se împlinea marele vis cu toate dificultăţile inerente ale unui război deosebit de costisitor – pierderi umane, pierderi materiale, la care se adăugau dificultăţilor preluării a trei mari provincii cu legi, mentalităţi şi comportări determinate de sutele de ani de înstrăinare.

Atunci când am terminat de citit şi recitit eseurile lui George Ursa – pentru că multe dintre ele au apărut în Buna Vestire – mi-am adus aminte de comportarea „Marelui Inchizitor" aşa cum este prezentată de Ivan Karamazov în romanul lui Dostoievski.

Iisus, revenit printre noi, la chemarea insistentă a nefericiţilor acestei luni, are o discuţie cu Marele Inchizitor speriat de comportarea Fiului Omului care ar fi nimicit strădania funcţionarilor religiei.

Iată parte din argumentaţia Marelui Inchizitor: „Cine a separat turma, risipindu-o pe căi neştiute, dacă nu TU (Iisus)? Dar noi vom aduna încă odată oiţele toate la un loc şi ni le vom supune pentru totdeauna. Le vom demonstra propria lor slăbiciune şi le vom face din nou din nou umile, pentru că, alături de tine au învăţat ce este acea mândrie, Tu ridicându-i la o condiţie pe care nu au meritat-o niciodată. Le vom da oamenilor acea linişte – (parcă am auzit această formulă şi după 1989!) şi fericire UMILĂ care va permite sărmanilor creaturi nesăbuite să tragă foloase de pe urma slăbiciunii lor, şi, odată ce vom fi reuşit să le demonstrăm slăbiciunea, ei VOR DEVENI TIMIZI şi ASCULTĂRII, strângând-se în jurul nostru aşa cum fac puii în jurul cloştii. Se vor MINUNA DE NOI şi vor nutri o admiraţie împletită cu superstiţia la adresa noastră încât ar fi posibil că doar câţiva dintre ei să păstorească o turmă de milioane de ori mai numeroasă. ÎNCETUL CU ÎNCETUL BĂRBAŢII vor începe să se TEAMA DE NOI. Vor fi înspăimântaţi de cel mai mic semn de supărare din partea noastră, intelectul lor va începe să slăbească, vor deveni la fel de impresionabili ca femeile şi copiii – lor noi îi vom învăţa să treacă de la jale la bucuria copilărească, râsete şi cântece voioase – (tip „Daciada", filmele lui Sergiulică, Manole Marcus sau emisiunile tâmpitoare de la tembelizor; n. n.).

DA – continuă Marele Inchizitor – aşa se numea atunci secretarul general – O SĂ-I PUNEM LA MUNCĂ, folosindu-i ca sclavi, dar în timpul orelor libere vor avea o viaţă inocentă ca a copiilor, plină de jocuri şi râsete zglobii. LE VOM PERMITE CHIAR SĂ PĂCĂTUIASCĂ, căci aşa slabi şi neajutoraţi cum sunt, faptul că îi îngăduim în păcat îi va face să ne iubească şi mai mult. Le vom spune că orice păcat pe care-l vor face le va fi absolvit de noi atâta vreme cât l-au comis cu aprobarea noastră şi că vom lua asupra noastră toate păcatele lor, căci iubirea noastră de oameni este atât de mare încât suntem gata chiar să ne sacrificăm sufletele pentru mulţumirea lor. (A se vedea distrugerea instalaţiilor de irigaţie, distrugerea proprietăţilor agricole, defrişarea lizierelor protectoare şi a pădurilor etc.) (...) EI NU VOR MAI AVEA SCRETE FAŢĂ DE NOI (Cum nu aveau faţă de Securitate!; n. n.).

Şi continuă „Marele Inchizitor" – preludiu anilor ce se vor abate asupra Europei de Est acum vreo 80 şi mai bine de ani – „Ei nu vor mai avea secrete faţă de noi. Va fi datoria noastră să LE PERMETEM să trăiască împreună cu soţiile sau concubinele lor – sau să le interzicem să procreeze sau să rămână fără moştenitori (vezi Decretul „decreţeilor" din 1967; Decret necesar, dar aplicat neselectiv. Adică, în favoarea ţigăncilor, care, oricum, plodeau din belşug. Asta a fost greşeala! Uite, cum femeia albă lăsată de capul ei, azi, se aruncă în dezmăţ atâta vreme cât trăieşte într-o comunitate creştină, şi, cum se schimbă, de îndată ce devine soţie de musulman sau negru. Odată devenită nevastă de musulman sau negru începe să toarne plozi cu nemiluita, plozi pentru altă rasă. Nu poţi lăsa de capul lui pe cineva care este iresponsabil faţă de propria supravieţuire biologică, de propriu-i neam. Îl constrângi! N-ai altă soluţie; n. red.). Oricare dintre căile alese depinzând de gradul de obedienţă faţă de noi. astfel îi vom determina să ne destăinuie cele mai cumplite taine ale sufletului lor. Şi toţi vor fi fericiţi, toţi cu excepţia celor una sau două sute de conducători ai lor. Căci doar noi, păstrătorii misterului, vom fi nefericiţi. LUMEA VA FI CONSTITUITĂ DIN MII DE MILIOANE DE COPII FERICIŢI ŞI

aprilie, 2008.

(continuare în pag. 8)

Doru MIHAIL.

Iarăşi despre bestii

•► Bestia stăpânită de antiromânism: Cea mai cunoscută bestie de acest gen îşi face veacul în mass-media scrisă şi audio-vizuală şi pe forumuri şi internet. Este împrăştiată prin toate colţurile lumii. Acesteia îi e „ruşine că e român". Violează, fură, cerşeşte un „rom" prin cine ştie ce oraş din Marea Britanie, hop şi ziaristul şi, după el, comentatorul pe „forum" cu sintagma de mai sus. Pe lângă ea mai adaugă „forumistul" şi sintagma: „Mi-e şi jenă să spun aici că sunt român!". Bine, de-i aminteşti prostului că, uite, în SUA, tot soiul de uscături ucid în serie nevinovaţi prin Universităţi şi licee, că în Austria un nenorocit de părinte îşi violează fiica vreme de 25 de ani, că în Spania musulmanii asasinează zeci de creştini etc. şi nici un ziarist sau „forumist" din aceste ţări nu clamează cu ură că îi este ruşine că e austriac, turc, spaniol, arab etc. Numai gazetarul din România (nu spun român) crapă de ruşine că un „rom" cerşeşte pe străzile din Londra sau Oslo. Da, de ce mă rog? Pentru că aşa dă bine, e „cool!" Normal, pentru prostănacul ce imită pe alţii trebuie să fii „cool". Adică, să te aprecieze cine ştie ce gazetar iudeu de la cine ştie ce gazetă, cotidian de limbă engleză. Dacă nu te-a băgat un din acesta în seamă eşti un nimeni, la fel trebuie să fii prieten cu tot soiul de şefi de ONG-uri care „luptă contra discriminării". Vezi, Doamne, românul, în concepţia amărâţilor ce zgârâie hârtia, este un căpcăun care „discriminează" cu furie capitalistă tot soiul de minoritari şi negri, musulmani, iudei etc. Bietul, săracul! Lui i se urcă în cap, şi nu doar că i se urcă, îl şi apasă, cine pofteşte. Este plină ţara de negri, musulmani şi alţi de ăştia şi, cum vin, îşi şi găsesc fete care se mărită cu ei, le devin ţiitoare, ploditoare şi slujnice, cârpe de şters, îi aduc în casa părintească şi amărăsc inimile bieţilor bătrâni cu prezenţa tuciuriilor abia sosiţi din fundul Africii. Dar, românii, „intoleranţi", „bestii legionare" (vezi, Tismăneanu) mâncătoare de „semiţi", sunt mereu şi mereu îndemnaţi la „toleranţă", sunt mereu îndemnaţi să „ajute" la eradicarea „intoleranţei şi xenofobiei", la „integrarea romilor", la „combaterea antisemitismului" (când sunt zeci de zeci de căsătorii mixte între arabi şi romance! Se pare, *am auzit*, că şi iudeii ar fi tot semiţi, dar, că, diferiţi de arabi ca religie... „Anti-iudei" putem fi? Nu ştiu! Că văd că iudeii semiţi le dau la cap semiţilor arabi şi filisteni), cinstirea holocaustului, studierea lui în şcoli (Antiromânismul nu se studiază în şcoli... Bine că se studiază „holocaustul"), Guvernul votează legi şi ordonanţe de urgenţă care îngrădesc dreptul la opinie şi gândire, pedepsesc cu închisoarea pe cei care îşi permit să aibă alte opinii decât iudeii despre evenimente istorice, despre chiar propria lor istorie. Apoi, cum ne înjură un „semit" şi ne acuză de toate păcatele, cum se înghesuie prezidentele să-l decoreze, Academia să şi-l facă membru, Universităţile să-l declare „doctor honoris causa". Vine un nenorocit de Elie Wisel şi ne numeşte criminali în plenul Academiei şi nici un „academician" nu spune nimic. Tace mâlc! Vine o individă cu numele de Nina Cassian şi declară că ea a „iubit partidul (comunist din Romînia)", dar că, partidul şi-a permis să n-o iubească aşa cum se aştepta ea şi este publicată şi lăudată în loc să fie blamată pentru că a fost membră a unui partid care a ucis români şi aproape numai români. Dar de ar fi fost legionară (lucru greu dacă ţinem cont de origine)? Vai de mine! Urla Norman Manea ca din gură de şarpe că e cinstită „o criminală!" O „antisemită!" O antiromână poate fi! E ceva strigător la cer! Criminalii şi torţionarii de origine iudaică din partidele comuniste ale Europei de Est primesc cinste şi naţionaliştii acestor ţării, care au fost închişi, ucişi, schingiuiţi, sunt batjocoriţi. Ah, ce bine e să fii minoritar în Est, în România mai cu seamă, şi ce super este să fii „semit" (adică iudeu!). Eşti, nu zeu, eşti Dumnezeu peste goy! Poţi merge, ca goy, să te închini la viitorul monument al holocaustului. Banii pentru construirea lui s-au alocat, sculptorul a fost găsit. În cel mai scurt timp va fi ridicat şi prezidentele îl va inaugura cu fast, va plânge cu lacrimi de crocodil, se va închina, va vorbi în ivrit şi *rromeşte* şi va decora pe sculptor şi ambasadorul SUA îl va bate pe umăr şi un batalion de ostaşi români va trage salve de tun şi ambasadorul SUA le va spune: „Bhună zhiua, sohâldat!" Trăim politiceşte vremuri crâncene. Noi vorbim româneşte şi „romii" *vorbeşte* „romineşte!" Chestie de o literă. Poporul nostru este „popor român" şi ţiganii sunt „poporul romin!" Un *romin*, doi *romîni*! Ungurul este ungur şi „romul" lor nu spune că el este „ungiur!" Îţi vine să te spânzuri, de n-ai fir creştin, de ruşinea şi umilinţa pe care eşti silit s-o înduri, ruşine şi umilinţă indusă de proprii tăi aleşi prin legi şi ordonanţe.

•► Bestia din luna când înfloresc teii: Cum dă floarea teiului haite de roame şi romi năpădesc teii de pe marginea şoselelor şi din parcuri. Plini de jeg, în haine soioase, încălţaţi cu vestiţii şlapi, cu saci de rafie în mâini, se aburcă în bieţii pomi numiţi tei şi încep măcelărirea lor. Rup crengile cu o duşmănie ieşită din comun (Când le rup au grijă să le rupă în aşa fel încât să jupoaie de coajă până şi trunchiul), culeg florile, le înghesuie în saci şi vin în piaţă şi vând florile la „rumâni!" Organul de ordine nu-i vede, nu le vede. El, organu', e ocupat să amendeze o biată băbuţă cu o pensie de 100 de lei, care, în naivitatea ei, a venit cu zece legături de leuştean să le vândă şi nu are certificat „de producător". „Romul!" are, în schimb, „certificat" de proprietar de tei comunitari. În urma „romului" rămân numai trunchiuri şi crengi răzleţe din bieţii tei. Nu se revoltă nici o autoritate, nici un cetăţean nu opreşte aceste bestii de la opera lor de vandali. De ar îndrăzni cineva imediat ar apare la tembelizor – pe şapte posturi simultan – vestitul Medelin şi i-ar numi criminali pe români. Ar fi încălcate „drepturile minorităţilor" şi ar urla ziarele româneşti cât de „intoleranţi" sunt români. Sunt „facişti", „anisemiţi", „bestii legionare", „nazişti!" Distrugătorii de tei nu sunt bestii! Sunt îngeri!

•► Bestia cu gipan: Această lighioană nu suportă să vadă alei străjuite de pomi sau garduri de pomişori. Vrea beton până-n uşa blocului şi pe el să-şi parcheze gipanul. Chiar la uşa de intrare în bloc. Aşa că face reclamaţii dă vină ADP-ul să „toaleteze" pomii. „Să nu cadă pe gipan!" Hingherii pomilor vin cu drujbele şi belesc pomii de crengi, lasă doar trunchiurile şi aşteaptă să se usuce aceste trunchiuri. Peste o lună vin şi dau trunchiurile jos. În urma lor vin „romii" cu căruţele (în Bucureşti!) încarcă trunchiurile şi pe aici ţi-e drumul. După un timp apar betonatorii şi betonează şi, în fine, apare şi „barosanul" tuciuriu şi-şi parchează gipanul pe locul unde cu două luni în urmă erau doi, trei pomi aducători de oxigen. Da', dar acum în locul lor e un gipan pe lângă care se învârte plin de sine un tuciuriu cu burtă, tuns scurt şi dat cu gel pe ţepii ce i-au mai rămas pe cap. Ce ne trebuie pomi? Trăiască civilizaţia gipanului, a gunoaielor, a pungilor de plastic şi sticlelor goale de plastic ce ne înconjoară blocurile – „cutii de chibrituri!" – construite de „Ceaşcă". Aşteptăm să construiască şi „romii" şi „semiţii", cu gipan, măcar astfel de „cutii" pentru amărâşteni şi nu să taie pomii puşi de înaintaşi; să planteze pomi, să nu dărâme fabrici pentru a vinde sau fura fierul încorporat în ele ci să construiască altele mai performante. Ţi-ai găsit! Stăpânul „rom" şi „semit" are alte treburi! Măcar de-am crăpa toţi „rumanii" şi să aducă în locul nostru pakistanezi. Normal, cu acordul guvernului „român!" Guvernul e „român" dar rezolvă treburile „romului" şi „semitului". Că el „discriminează pozitiv!" Adică, oferă privilegii minoritarului. Că asta însemnă „discriminare pozitivă". Că şi membrii de partid erau şi ei „discriminaţi pozitiv". Doar că sintagma purta alt nume.

•► Bestia ce se autonumeşte „elită": Insul cu pricina este un slujitor al „internaţionalismului bancar", al „globalismului", al „democraţiei" planetare, al filosemitismului planetar, al pământului fără naţiuni, fără rase, fără teritorii naţionale, fără limbi naţionale, fără graniţe, este adeptul „multi" de orice fel, al „diversităţii" sexuale de orice fel, al jargonului lingvistic („cool", „target", „brand",

(continuare în pag. 8)

Nelu RUMANU'

ROMÂNII UITAŢI

În organismele de integrare europeană se menţionează adeseori că în România asigurarea drepturilor minorităţilor naţionale poate fi dată ca exemplu pozitiv de rezolvare a problemei acestor comunităţi: egalitate deplină în drepturi, inclusiv la învăţătură şi cultură în limba maternă şi folosirea acesteia în instituţii publice, reprezentare în Parlament, indiferent de numărul etnicilor etc.

Nu acelaşi lucru se întâmplă însă cu minoritatea română în statele vecine, nefiind măcar recunoscută ca minoritate naţională, cum ar fi în Serbia (Valea Timocului), Bulgaria, Ucraina, Grecia etc.

În regiunea Vidin (Bulgaria), şcolile româneşti (vlahe) se închid sub pretextul lipsei de efective. În Valea Timocului (Serbia) nici nu există şcoli româneşti, iar în şcolile sârbeşti românii (vlahii, cum sunt numiţi), nu au voie să vorbească româneşte, limba lor maternă, nici măcar în recreaţie! Nu există biserici româneşti: În comuna Malainiţa, „vlahii" au construit pe terenul unui român al satului o bisericuţă (prezentată în „Magazin istoric", mai 2005) şi o clopotniţă, dar reacţia autorităţilor sârbe a fost dură, cerând comunităţii române demolarea clopotniţei în 24 de ore şi a bisericuţei în 4 zile! În Ucraina, extremiştii ucraineni ard publicaţiile şi steagurile româneşti şi opresc intrarea cărţilor româneşti trimise din ţară; în localitatea Hagi-Curda din sudul Basarabiei, subjugat de Ucraina, autorităţile ucrainene au impus românilor să-şi dărâme biserica pe care începuseră să şi-o clădească pe cheltuiala proprie.

Cum permite statul român asemenea acte represive fără să ia măsuri corespunzătoare pe bază de reciprocitate dacă pe altă cale, „europeană" nu poate determina Guvernele statelor vecine să acorde românilor aceleaşi drepturi de care se bucură conaţionalii lor în România?

În asemenea condiţii, toleranţa guvernelor române nu dovedeşte decât lipsă de demnitate naţională sau de curaj de a o afirma, boală de care acestea au suferit, cu mici excepţii, de-a lungul zbuciumatei noastre istorii, de când a apărut „principiul naţionalităţilor".

Se ştie că prin Convenţia din 4/17 august 1916 Guvernul IIC Brătianu obţinuse dreptul României la întregul Banat şi a celei mai mari părţi din Câmpia Tisei, dar la încheierea Păcii de la Paris (1919-1920) vestul acestora a fost acordat vecinilor, în mare măsură şi ca urmare a uşurinţei cu care Take Ionescu, fără nici o împuternicire legală, a cedat aceste regiuni la intervenţiile Franţei, încât IIC Brătianu, şeful Guvernului şi al Delegaţiei române la tratativele de pace, n-a mai putut îndrepta situaţia. Mai mult, în anii următori, neglijând problema minorităţii române din Serbia (Jugoslavia), tot Take Ionescu a încheiat alianţa cu Jugoslavia şi Cehoslovacia („Mica Înţelegere"), fără să rezolve concomitent şi problema drepturilor minorităţii române din ţara „aliată", iar cât timp a durat această „alianţă" nimic nu s-a obţinut pentru încetarea persecuţiilor umilitoare asupra românilor (cf. şi Magazisn istoric", aprilie, mai, 2005).

În martie 1939, în condiţiile dispariţiei Cehoslovaciei şi în faţa intrării iminente a trupelor ungare în „Ucraina subcarpatică" (în realitate „Maramureşul de Nord", parte a „Maramureşului istoric"), şeful Guvernului acestei regiuni, monseniorul dr. Augustin Voloşin, a solicitat „fuziunea" cu România ca să evite asuprirea horthystă, propunere respinsă de Guvernul Armand Călinescu şi de regele Carol al II-lea, deşi ştiau că acolo erau multe sate compact româneşti: Apşa de Jos, Apşa de Mijloc, Biserica Albă, Ocna Slatina etc. , lăsându-le astfel să cadă sub teroarea ungurească, dar dându-i lui Voloşin azil politic în România. Teama de conflict cu Ungaria şi Germania era exclusă, după cum se vede din telegrama lui Wilhelm Fabricius către von Ribbentrop din acele zile. Şi astfel românii din nordul Maramureşului au fost lăsaţi să cadă sub crâncenă asuprire ungară, apoi, din 1945, ucraineană.

În 1940, când Ungaria şi Bulgaria, care supuneau pe românii încorporaţi în graniţele lor, au răpit României Nordul Transilvaniei şi respectiv Sudul Dobrogei, Jugoslavia, „aliata" României, era gata-gata să se arunce şi ea asupra Banatului! Dar, în 1941 s-a prăbuşit şi ea sub loviturile Germaniei. Atunci aceasta a oferit României spre „administrare" Banatul de Vest, dar generalul Ion Antonescu, „Conducătorul" statului român, a refuzat, lăsându-l sub dura ocupaţie germană, deşi fostul ofiţer de stat major, mâna dreaptă a generalului Prezan, ceruse în 1919 să nu se renunţe la Banatul de Vest (Torontal), căci astfel „un viitor conflict armat, provocat de această chestiune, nu este exclus şi atunci ori suntem învinşi şi pierdem tot Banatul, ori învingem şi luăm pe lângă Torontal tot ţinutul Timocului, unde sunt în mare număr români" (Ion Antonescu; „Românii – originea, trecutul, sacrificiile şi drepturile lor", Ed. Clio, Buc. 1990, p. 93). În 1941, Ion Antonescu uitase ceea ce susţinuse în 1919! Mai mult, nu l-a susţinut nici pe Mihai Antonescu, care ceruse crearea unui „canton" român/aromân în Nordul Greciei (după ocuparea acesteia de către Germania şi Italia) şi legarea acestui „canton" cu România printr-un „Culuar latin", incluzând şi Valea Timocului.

A avut această reţinere temându-se ca nu cumva Hitler să considere aceste anexiuni drept compensaţie pentru Nordul Transilvaniei ocupat de Ungaria horthystă, pe care Ion Antonescu îl revendica de fiecare dată când se întâlnea cu Hitler, cerând anularea „Arbitrajului" dè la Viena, din 30 august 1940. Puţin mai târziu însă, văzând că Ungaria, Bulgaria şi Italia (care ocupase cu doi ani mai înainte Albania) au anexat, cu încuviinţarea Germaniei, teritorii din fosta Jugoslavie, modificând-se astfel raportul de forţe în Balcani, Ion Antonescu a revendicat pentru România Vestul Banatului, Valea Timocului şi regiunea locuită de aromâni în Macedonia, urmărind eliberarea românilor de sun dominaţia străină şi unirea la Patria – Mamă, dar Hitler l-a refuzat, gândind să croiască acolo un land german, în jurul Porţilor de Fier ale Dunării (Andreas Hillgruber: „Hitler, Regele Carol şi Mareşalul Antonescu", Ed. Humanitas, 1994, p. 163). În iunie 1941, însă, când Ion Antonescu a încercat să dezrobească fraţii asupriţi din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Transnistria, Hitler i-a primit imediat alianţa pentru că îi era de folos în înlăturarea URSS de la dominaţia Europei.

Sigur, că în 1945, în urma pierderii războiului de către Germania, s-a fi restabilit „stau quo ante" [cu excepţia României, Poloniei, ţărilor baltice şi Germaniei; n. red.], cum s-a şi întâmplat, dar cei câţiva ani de administraţie românească în aceste zone a adus românilor o viaţă mai bună, ar fi fost înlăturată asuprirea naţională, cum s-a şi întâmplat la răsărit de Prut, şi ar fi creat un precedent, un argument şi un avertisment preţios în lupta ulterioară pentru drepturile naţionale ale românilor din aceste zone.

În Republica Moldova, creaţie a stalinismului, românii în anii 1940-1941 şi 1944-1990, cât au stat sub ocupaţie sovietică, au fost supuşi unei exterminări sistematice: prin asasinate, deportări şi rusificare, iar după prăbuşirea Imperiului sovietic tot

feb. 2008.

(continuare în pag. 5)

prof. **Ion ŞTEFAN**

(urmare din pag. 4)

●► (ROMÂNII UITAŢI) nomenclatura comunistă a rămas la putere, ca şi în România, ducând aceeaşi politică antiromânească, cu cosmetizările perfide, sprijinindu-se pe armata a XIV-a rusă din Transnistria, susţinătoarea, la ordinul Moscovei, a clicii separatiste a lui Igor Smirnov, paraşutat de la Moscova în scopul transformării acestei zone într-o fortăreaţă post-sovietică, rusă. În 1990-1991, în timpul prăbuşirii URSS, se crease o situaţie favorabilă unirii cu România a Republicii Moldova, aşa ciuntită cum era, în Nord şi în Sud, unire cerută de masele de români în „Adunări Naţionale" şi în publicaţiile conduse de patrioţii români de peste Prut. Ocazia a fost însă pierdută pentru că guvernanţii României de atunci n-au fost la înălţimea datoriei ce o aveau faţă de destinul naţiunii române! Iar în prezent preşedintele României îl menajează, un timp chiar l-a curtat, pe Vladimir Voronin, preşedintele comunist al Republicii Moldova, fost general de Miliţie sovietic, care sugrumă aspiraţiile naţionale ale românilor de peste Prut şi Nistru sub masca „moldovenismului", altă creaţie monstruoasă a stalinismului! Mai nou, acuză România de „agresiune" şi „imperialism român"!

Azi, **Asociaţia Culturală „Pro Basarabia şi Bucovina de Nord"** se zbate singură să menţină trează conştiinţa şi solidaritatea naţională a românilor subjugaţi de Ucraina şi de regimul comunist al lui Vladimir Voronin. În primii ani de existenţă, Asociaţia avea şi o publicaţie cu acelaşi nume, „Pro Basarabia şi Bucovina". Acum, de mulţi ani, asociaţia se zbate în lipsuri materiale, fiind uitată de guvernele ce s-au succedat la conducerea României: sediul central din Bucureşti cuprinde două încăperi mici, cu mobilier sărăcăcios, fiind dotata doar cu un telefon fix; una din încăperi este debranşată de la încălzirea centrală, din lipsă de fonduri. Prin contrast, însă, preşedintele executiv, doamna Gabriela Iov împreună cu doamna Valentina Antonescu, amândouă cu inimi calde de adevărate românce, se străduiesc să adune cărţi româneşti de la donatorii binevoitori, care nu i-au uitat pe fraţii subjugaţi, pentru a le duce acestora, riscând întotdeauna să le fie confiscate de grănicerii „moldoveni" voronizaţi sau ucraineni.

În schimb, demnitarii de la Bucureşti nu mai ştiu cum să cheltuiască banii publici pe autoturisme de lux, pe deplasări fără rost în străinătate, pe salarii neruşinat de mari, pentru ei, pe cel mai înalt „Pom de Crăciun" din Europa, confecţionat din fier şi ornat cu milioane de beculeţe, pentru întreţinerea trupelor de intervenţie în zonele de conflict de pe glob, unde n-avem ce căuta, decât din servilism faţă de SUA şi din care ne vom alege cu riposta lumii musulmane cu care nu avem nimic de împărţit, pentru creşterea de burse pentru tinerii africani, cu care se mai laudă preşedintele ţării, în timp ce bolnavii noştri mor cu zile în spitale de frig şi lipsa medicamentelor! În aceste condiţii, vocea basarabencei, Leonida Lari, n-a avut nici un ecou În Parlamentul României. Marea majoritate a parlamentarilor rămânând surdă la strigătul de ajutor al românilor din teritoriul aflat sub dominaţie străină!

Guvernanţii României „sprijină" Serbia în „problema Kosovo", dar nu cer, în schimb, acesteia să recunoască românitatea din Valea Timocului şi să-i acorde aceleaşi drepturi pe care le au sârbii din România!

Aceeaşi conducători ai destinelor româneşti n-au fost şi nu sunt la înălţimea datoriei ce şi-o asumaseră de a servi naţiunea română, de a călca pe urmele regelui Ferdinand I şi a sfetnicilor săi apropriaţi, care n-au pregetat să intervină, inclusiv cu armele, în ajutorul fraţilor subjugaţi şi să-i dezrobească în neuitatul an 1918, unind Basarabia, Bucovina şi Transilvania la Patria-Mamă, România, deşi acesta era atunci încolţită din toate părţile de duşmani, gata să sară asupra ei! Şi nici la înălţimea tragicului Mareşal Antonescu, venit la putere în condiţiile dramatice ale sfârtecării ţării, în vara anului 1940, care tot timpul a cerut lui Hitler anularea Dictatului de la Viena şi a încercat să dezrobească teritoriile româneşti cotropite. Deşi nu a reuşit, a arătat că adevăraţii conducători ai unui neam nu trebuie să-i uite fraţii subjugaţi.

Şi astfel, românii din jurul României de azi se simt părăsiţi şi uitaţi de cei de la care aşteaptă un ajutor frăţesc, adică de la guvernanţii posdecembrişti ai României.

Dar la ce se pot aştepta ei când văd că românii din Harghita şi Covasna, dar şi din alte zone, unde de-a lungul secolelor de asuprire străină au fost supuşi maghiarizării forţate, devenind minoritari în propria ţară, sunt şi acum persecutaţi de autorităţile locale predominant maghiare, silindu-i pe mulţi să plece din locurile lor de baştină, iar pe cei curajoşi să se constituie în „Forul Civic Român" pentru a-şi apăra drepturile de „minoritari" în propria ţară, pentru că guvernanţii tolerează „Forul Civic Maghiar" şi „Consiliul Naţional Maghiar", care luptă pentru autonomia Transilvaniei şi crearea „Ţinutului Secuiesc" independent? Când văd că, pentru a ajunge şi a se menţine la putere, toate guvernele post-decembriste au cedat continuu în faţa pretenţiilor revizioniste ale UDMR, prezentă în toate guvernele post-decembriste, pentru a-şi realiza propriile interese etnice înguste, revizioniste, la ce se mai pot aştepta fraţii în suferinţă din afara graniţelor când văd că şi pe plan social-economic majoritatea românilor din ţară au ajuns într-o stare de plâns, trebuind să plece în străinătate, în căutare de lucru, pentru că în ţara lor nu mai pot trăi, ţara fiind jefuită de tot felul de „grupuri" transpartinice, fără teamă şi fără ruşine?

Toboşarii democraţiei

Trăim într-o lume a răului, a absurdului, a crimei de stat, ridicate la rang de „morala" care apără idealul etic şi care, chipurile, urmăreşte fericirea omului.

România peceristă a avut numai doi comunişti vinovaţi de crimele şi ororile trăite de poporul român, vinovaţi de dezastrul Tarii. Ceilalţi, secretarii, complicii, au fost victime şi dizidenţi.

Ţara însângerată până în decembrie 1989 şi după nu a apucat să-şi caute, să-şi găsească şi să-şi îngroape morţii, şi ucigaşii au devenit bocitoarele şi toboşarii democraţiei, au devenit iarăşi ceea ce au fost – profitori odioşi.

Suntem în grea cumpănă: Ţara şi omenirea. De peste o jumătate de veac, politica românească a fost sluga Moscovei [a stăpânilor Moscovei, neruşi şi ne-creştini; n. red.), duplicitară şi murdară.

Crime atroce, jaf din avutul naţional, asasinate împotriva intelectualilor, a ţăranului gospodar şi avut, a muncitorului de calitate, dărâmarea altarelor, prigonirea credincioşilor şi decapitarea oştirii române[iacă, acum, cealaltă UES ne-o şi desfiinţă!; n. red.] sunt îngropate cu dibăcie în molozul uitării.

Gurişti, răţoitori de bârfe, imbecilizaţi de o doctrina criminală aleargă peste tot ca apucaţi de streche şi toarnă apa în „vinul roşu"(bolşevismul) pentru a-i dilua conţinutul pozând în umanişti şi salvatori ai bietului popor. Aceşti posedaţi,

(continuare în pag. 12)

CE TREBUIE SĂ SE FACĂ UN PARTID PENTRU O CAMPANIE ELECTORALĂ EFICIENTĂ?

1). – Să-şi evalueze forţele:

= oamenii de care dispune

= pregătirea lor actuală; ce trebuie făcut; care sunt urgenţele acestui „ce trebuie făcut"?

= de ce fonduri dispune; cine le va manipula; cui i se va da socoteală:

= CE SE POATE FACE CU ACESTE FONDURI?

= CUM PUTEM SUPLINI INSUFICIENŢA FONDURILOR? CE putem face dacă nu avem bani; cine ce va face în această situaţie?

= în funcţie de această evaluare UNDE NE PUTEM PREZENTA?

2). – STABILIREA CAIETULUI DE SARCINI:

= ce-şi propune conducerea partidului;

= în ce condiţii;

= care este sprijinul său material;

= cum se va face evaluarea candidaţilor;

= cine o va face;

= calendarul acestor acţiuni;

= condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească un candidat pentru a fi recomandat de conducerea partidului pentru locul la care aspiră;

= stabilirea standardelor pe care trebuie să le îndeplinească fiecare candidat – indiferent de locul la care aspiră;

= cine răspunde la nivel local de organizarea campaniei; cine l-a verificat; care sunt consecinţele unui eşec – dacă acesta a fost din vina organizatorilor locali?

3). – FIECARE CANDIDAT VA DEPUNE UN MEMORIU CARE SĂ JUSTIFICE DORINŢA LUI DE A CANDIDA;

= un curiculum vitae COMPLET; activitatea politică înainte de 1989; după 1989; rezultate; relaţiile cu fostul aparat represiv etc. ;

= cum crede că trebuie să acţioneze pentru a reuşi;

= ce condiţii pune;

= cu ce participă (echipă de lucru, bani, mijloace propagandistice (afişe, mijloace sonore, vizuale, acces la ziare sau/şi TV, RADIO, INTERNET etc.

= în funcţie de aceste informaţii se va hotărî acceptarea lui în lotul ce va trebui pregătit în conformitate cu notele noastre alăturate. (S-ar putea folosi învăţământul la distanţă; trebuie stabilit o bibliografie obligatorie etc.

4). – PARTIDUL TREBUIE SĂ ACŢIONEZE ŞI PE INTERNET; dacă nu are un SITE trebuie să-l construiască; şi, dacă-l are, trebuie să-l doteze adecvat în vederea alegerilor;

5). – Fiecare CV va fi verificat amănunţit; se va cere informaţii de la CNSAS; se vor face investigaţii printre ceilalţi camarazi; informaţiile vor fi sintetizate de un camarad anume instruit pentru acest lucru – care va distruge apoi toate documentele (vezi îndrumările din FRĂŢIA DE CRUCE).

6). – SE VA ÎNTOCMI LISTA PROPUNERILOR CE VOR FI SUPUSE ELECTORATULUI;

= ce vom face în situaţia în care vom accede la un loc; care vor fi propunerile noastre de la care nu vom abdica cu nici un preţ; ce vom face dacă alesul nostru se va transforma în paraşută politică – gen Pavelescu? – cum ni s-ar putea garanta comportarea corectă? ;

= se vor stabili din timp listele observatorilor la urne; este absolut necesar ca aceştia să fie verificaţi (de ales fii, fiice, nepoţi ai foştilor legionari – vii sau decedaţi); se vor cerceta din timp CONDIŢIILE (cu cât vor fi plătiţi; în ce condiţii avem dreptul să facem atari propuneri etc.);

= ACEŞTIA VOR TREBUI INSTRUIŢI – atât verbal cât şi în scris (este nevoie de întocmirea unui manual al bunului controlor);

= TOATE ACESTE ACŢIUNI TREBUIE să ÎNCEAPĂ în primele 15 zile ale lunii IANUARIE al anului electoral curent;

= o echipă de maxim 10 camarazi vor procura, vor citi şi vor studia toate materialele electorale propuse de TOATE partidele; frauda intelectuală, dacă va fi depistată, se va folosi de către candidaţii noştri).

7). – În funcţie de ACESTE REFERATE vom putea alege eventualele noastre ALIANŢE, SUSŢINERI RECIPROCE, PACTE DE NEAGRESIUNE etc. Acolo unde puterile noastre sunt insuficiente pentru a susţine o candidatură valabilă şi performantă putem negocia o „donare de voturi" cu condiţia ca partenerul nostru să susţină – în cazul că va accede la un anume post unele dintre doleanţele noastre. (Aceste acţiuni se vor face discret, după o prealabilă pregătire de „artilerie", de către oameni versaţi în arta negocierilor – care, fireşte şi asta se poate învăţa).

PENTRU O CAMPANIE ELECTORALĂ
= mai CORECTĂ;
= mai EFICACE;
= mai IEFTINĂ.

1). – Primul pas: luaţi de la evidenţa electoratului – (birou cu acces liber legalizat în acest sens):

= numele CELOR CARE NU AU VOTAT LA ULTIMA ALEGERE, adresa lor corectă; alte informaţii – dacă sunt posibile);

2). – Al DOILEA PAS: verificat, în cartea de telefon, dacă alegătorul care nu şi-a folosit dreptul de vot are sau nu telefon;

3). – Al TREILEA PAS: întocmiţi o scrisoare de prezentare – a dvs, a partidului din care faceţi parte, eventual a celor ce se află pe listele ce vor participa la alegeri;

= odată scrisoarea făcută nu vă bazaţi doar pe inteligenţa şi înţelepciunea personală – ci citiţi-o împreună cu alţi camarazi;

= dacă sunt implicaţi şi alţi camarazi în viitoarele alegeri – atunci, în mod obligatoriu, trebuie să-i informaţi de ceea ce vreţi să faceţi. Le veţi cere părerea – eventual asentimentul, şi, în caz de dezacord veţi face apel la conducerea partidului;

= scrisoarea trebuie să fie scurtă, clară, scrisă într-o românească fără cusur. Ea va fi folosită şi în cazul că „ţinta dvs" are telefon sau nu;

4). – Al patrulea PAS: dacă obiectivul are TELEFON atunci, politicos, îl întrebaţi dacă este de acord să vă pună la dispoziţie 10 minute pentru o conversaţie în legătură cu viitoarele alegeri.

Dacă refuzul lui este FERM şi nu-l puteţi convinge atunci îl treceţi pe lista celor care vor primi scrisoarea dvs.

Dacă va accepta o conversaţie este absolut necesar să vă luaţi o serie de precauţii:

a). – cât mai multe informaţii (cine este, cine a fost, cu ce se ocupă, ce standard economic are, ce probleme îl frământă, are sau nu copii, dispune sau nu de avere, ce pregătire profesională, ce pregătire intelectuală;

b). – în funcţie de aceste date trebuie să dispuneţi de un bagaj suficient de răspunsuri la eventualele lui întrebări;

c). – nu faceţi promisiuni de tip Iliescu, Năstase, Tăriceanu, Vadim chiar;

d). – spuneţi adevărul; fiţi amabili; nu-l contraziceţi mitocăneşte (n-aveţi dreptate, nu ştiţi ce vorbiţi, habar n-aveţi etc.);

e). – dacă convorbirea este fructuoasă spuneţi care sunt dificultăţile noastre şi rugaţi-l să vă ajute: să mai aducă în afară de votul lui încă un vot);

5). – Al CINCILEA PAS: tot dacă obiectivul NU ARE TELEFON atunci veţi face apel la una dintre următoarele tehnici:

=-ori îl vizitaţi acasă – fără preaviz;

= ori îi trimiţi scrisoarea tip.

Camarazii care – din diferite pricini nu vor să participe la această

(continuare în pag. 7)

Doru MICHAIL

(urmare din pag. 6)

►**(CE TREBUIE...)** acţiune – OM LA OM – vor fu rugaţi – (în cadrul Mişcării Legionare rugămintea este un ORDIN care se execută şi, eventual, se discută numai dacă este absolut necesar şi, NUMAI după ce a fost executat) – să trimită câte O SCRISOARE la cel puţin ZECE români care nu au participat la alegerile anterioare.

6). Al ŞASELEA PAS: în ce priveşte SCRISORILE şi TEXTU pe care-l veţi folosi (schema discuţiei – fie telefonice, fie ochi în ochi) este indicat ca ele să fie PERSONALIZATE: veţi ţine seama de situaţia şovăială, de vârstă, de interesele, de pregătirea lui profesională, şcolară, de faptul DACĂ ŞTIE SAU NU SA CITEASCĂ etc.

Trebuie să vă adresaţi în mod obligatoriu tuturor celor care din cauza vârstei NU AU VOTAT PÂNĂ ACUM. Şi cum este vorba de tineri atunci scrisoarea cât şi discuţia cu aceştia trebuie să fie foarte bine pregătită!

7). – Al ŞAPTELEA PAS: este bine ca primii 6 paşi să se facă în doilea trebuie să fie o camaradă);

8). – Al OPTULEA PAS: indiferent cu cine veţi vorbi, indiferent ce veţi vorbi, indiferent rezultatul nici o clipă nu UITAT CELE ŞAPTE REGULI:

= POLITICOŞI;

= CORECT ÎMBRĂCAŢI;

= FĂRĂ MINCIUNI;

= FĂRĂ PROMISIUNI TIP ILIESCU şi ceilalţi;

= NU VĂ MÂNIAŢI;

= NU UITAŢI CĂ SEMĂNĂTORUL ŞTIE CĂ NU TOATE SEMINŢELE VOR DA ROADE;

= VORBELE ZBOARĂ, SCRISUL RĂMÂNE (deci câteva minute veţi nota rezultatele, dificultăţile, speranţele etc. acţiunii);

9). – AL NOUĂLEA PAS: Tot ce s-a scris mai sus este o mină îndrumare; când este vorba de mai bine şi mai frumos, TOTUL ESTE PERMIS susţine Beethoven.

Deci la treabă – chiar dacă veţi acţiona MAI BINE ŞI MAI FRUMOS decât v-am sugerat noi.

IDEI – mai puţin ortodoxe – în vederea oricărei CAMPANII ELECTORALE

Orice ALEGERE va pune faţă în faţă nişte actori, un decor, niscaiva trăgători de sfori, un regizor, un director de scenă şi, firește, PUBLICUL. Care, la fel ca la teatru, îşi va alege spectacolul care aduce cele mai mari speranţe.

Directorul ce-şi doreşte săli pline – adică un număr cât mai mare de voturi pentru spectacolul promis de el va avea de a face cu încă ceva dificultăţi – teatrele adverse – care având bani mai mulţi, fiind sprijinite de organizaţii ale statului – unele pe faţă, cele mai multe pe din dos! Critica – indiferent că este de bună sau rea credinţă; - dar adversarii cei mai nocivi se vor afla în propriul teatru şi sunt:

= actorii care nu şi-au învăţat corect partitura;

= replici de proastă calitate;

= ignorarea dorinţelor, speranţelor şi pregătirii publicului – nu putem juca orice piesă în faţa oricui! ;

= regizori care folosesc prost trupele aflate la dispoziţia lor (vin în scenă cu un şchiop pentru rolul unui alergător de olimpiadă; un bâlbâit pentru postul de stentor, un pungaş notoriu pentru rolul omului cinstit etc.).

Fiecare dintre dvs poate extinde conţinutul acestei metafore şi va fi cu atât mai bine cu cât fiecare va gândi la această extindere.

Iar acum câteva lucruri concrete:

1). – Electorii este bine să nu fie cei care vor fi pe liste – sau, mai clar, nu pe listele ce fac obiectul acţiunii acestor electori;

2). – Viitorii actori – adică cei de pe listele de primar, consilier, parlamentar etc. , vor trebui să ştie şi să aprofundeze toate temele pe care electorii le vor folosi atunci când îi vor prezenta publicului cerându-le acestora acordul – adică VOTUL;

3). – NU FACEŢI PROPAGANDĂ NEGATIVĂ;

4). – NU FOLOSIŢI LOZINCI, AGRESIUNI VERBALE, INSULTE la adresa adversarilor ci:

I). – Inventariaţi problemele celor pe care doriţi să-i reprezentaţi în diferite instituţii;

II). – Informaţi-vă asupra a ceea ce veţi putea face, în condiţii şi cu ce preţ pentru a rezolva problemele teritoriului;

III). – Nu faceţi promisiuni fără acoperire şi nu uitaţi că dvs reprezentaţi partidul care se va mai prezenta şi la viitoarele alegeri. DECI ARE NEVOIE DE O FIRMĂ IMPECABILĂ;

IV). – Ascultaţi-i cu ATENŢIE, POLITICOS, RĂBDĂTOR pe cei pe care-i doriţi alături de dvs. la urne. Nu uitaţi că în câteva minute nu veţi putea schimba mintea unui om poluat timp de zeci de ani de comunism şi înspăimântat de organele de represiune şi diversiune;

V). – NU are nici un sens să apăreţi pe listele unui partid dacă nu credeţi în rostul şi viitorul acestuia. Chiar dacă sunteţi pe post de CÂRTIŢĂ sau ŞOBOLAN – mai devreme sau mai târziu acest lucru se va afla;

VI). – ÎNVĂŢAŢI SĂ:

= Vă îmbrăcaţi corect – nici extravagant, dar nici răpănos;

= Să VORBIŢI în public, dar şi cu fiecare în parte. Păstraţi în buzunar o notă rezumativă a ceea ce trebuie să spuneţi. Pe cât posibil NU CITIŢI ci VORBIŢI. Ţineţi seama de timpul de care dispuneţi şi mai ales de răbdarea ascultătorilor;

= Să ştiţi ceea trebuie să faceţi cu mâinile, cu batista ce nu trebuie să vă lipsească, cu microfonul, cu informaţiile de care dispuneţi;

= Să PERSONALIZAŢI adecvat fiecare întâlnire; nu vorbiţi la fel într-un sat de munte, în cartierele unui oraş cosmopolit sau preotului din satele prin care veţi trece;

= Să folosiţi CORECT, COMPLET şi CIRCUMSPECT INFORMAŢIILE DE CARE dispuneţi sau cele care că sunt lansate din sală sau din grupul celor cu care vorbiţi. NU INVENTAŢI RĂSPUNSURI ci cereţi un RĂGAZ ca să puteţi da un răspuns corect.

MINCIUNA ARE PICIOARE SCURTE şi URÂT MIROSITOARE.

Indiferent de locul în care veţi face campanie începeţi prin a face o vizită liderilor de opinie, conducătorilor de instituţii şi întreprinderi, cârciumarilor, CHIAR ADVERSARILOR, PREOŢILOR, PROFESORILOR etc.

Şi bine înţeles TINERILOR care se duc pentru prima dată la alegeri şi CELOR ce nu au folosit dreptul lor de VOT la alegerile anterioare

Există câteva MINCIUNI pe care guvernanţii le-au folosit cu ceva ani în urmă (de pildă: „Constituţia a stabilit să nu se mai facă armată"; „intrarea în NATO şi EU depinde de votarea Constituţiei etc.). TOATE TREBUIE SPECULATE fără ostentaţie, fără ironie DAR cât se poate de clar – demonstrând de ce atari declaraţii prezentate ce realizări ale adversarilor sun MINCIUNI.

CONSTANTIN TĂNĂSESCU

Ne-a părăsit în luna martie 2008, la peste 87 de ani, **Constantin Tănăsescu**, vechi legionar şi sprijinitor al „Fundaţie Române pentru Cultură şi Educaţie BUNA VESTIRE" şi al revistei BUNA VESTIRE. Generos din fire şi educaţie, el este cel care a oferit terenul pe care s-a construit sediul Partidului „Pentru Patrie". Constantin Tănăsescu este omul care a fost participant direct la multe şi deosebite evenimente din viaţa Legiunii.

Dumnezeu să-l odihnească!

Fundaţia BUNA VESTIRE

(urmare din pag. 2)

• □ **(ASASINII...)** DIN SUTE DE MII DE MARTIRI CARE AU LUAT ASUPRA LOR BLESTEMUL CUNOAŞTERII BINELUI şi RĂULUI.

Sfârşitul lor va fi liniştit şi cu toţii vor trece în nefiinţă împăcaţi că se vor întâlni cu TINE dar odată închis mormântul nu vor găsi altceva decât MOARTEA".

Nu ştim ce l-a îndemnat pe „Marele Inchizitor" să renunţe la rugul pregătit pentru Iisus; Ştim, însă, că singurul răspuns pe care Iisus l-a asociat privirii lui pătrunzătoare şi blânde a fost un sărut pe buzele uscate şi bătrâne ale Paznicului MISTERULUI.

Care, în plină noapte, a deschis uşa celulei în care era întemniţat Mântuitorul şi-i spuse: „Pleacă, ... şi să nu Te mai întorci niciodată"...

George Ursa prezintă în eseurile sale ceea ce continuă să se împlinească, cu ajutorul nostru, al tuturor, slugile „inchizitorilor" seculari, inchizitori ce ne-au bântuit viaţa aproape o jumătate de secol, slugi care au nimicit bruma de avere materială, spirituală, elitele, cărturarii şi cărţile pe care le-au ascuns, atelajele şi uneltele ţăranului folosite la focurile de tabără pionereşti, caii tăiaţi şi daţi la porci, dar şi destinul multora dintre contemporanii noştri.

Parte dintre servitorii Diavolului, după ce au slujit „idealurile" lui Mamona şi-au luat tălpăşiţa, au plătit chiar ca să poată căpăta paşapoarte atunci când nu le puteau şterpeli şi s-au întors după ce a trecut răzmeriţa ca să capete titluri de „doctori honoris causa", dosare pentru depus la Fundaţia Nobel, restituiri a tot soiul de bunuri inventate mai mult, mai cu seamă, foarte puţin justificate.

S-au constituit în găşti internaţionaliste instruite, subvenţionate şi învăţate pentru a continua acţiunea de demolare a culturii româneşti: Mircea Eliade, Emil Cioran, Gheorghe Brătianu, Vasile Pârvan, Nae Ionescu,, Ernest Bernea, martirii Mişcării Legionare, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Noica sau Vulcănescu şi mulţi, mulţi alţii continuă să fie judecaţi după aceleaşi canoane folosite pe vremea inchiziţiei comuniste.

Aş vrea să atrag atenţia asupra unora dintre paginile semnate de George Ursa:

= De pildă, citiţi „informaţiile" preluate de pe blogurile „ţigăneşti" şi veţi înţelege cel puţin trei lucruri: proverbul chinezesc – „la sfârşitul unui război dominant este schimbul de vicii (schilodirea limbii române; încurajarea minorităţilor nocive; contrabanda cu droguri, prostituate, mărfuri de proastă calitate şi, mai cu seamă, proliferarea corupţiei care le facilitează pe toate dar aduce îmbogăţirea rapidă. Şi, deşi în textul publicat, nu vom întâlni această doleanţă ea este evidentă, în context: nevoia restaurării istoriei României, istorie falsificată şi maltratată de pseudo-istoricii care au populat şi populează fraudulos acest teritoriu.

Pentru asta ar trebui să începem cu clarificarea istoriei Mişcării Legionare – prin deschiderea arhivelor şi vânarea documentelor aflate în arhivele sovietice, germane şi americane; cu rescrierea corectă a istoriei secolului trecut şi, mai cu seamă, publicarea adevărului cu ajutorul căruia Poliţia intelectuală ar putea vâna analfabeţii citaţi de George Ursa în acest text;

= Aş mai remarca cele 4 pagini ce poartă titlul – „DE SILĂ... BUCUROS – care pe fundalul istoric al unei Românii, silită – de-a lungul veacurilor – să îndure vicisitudinile inerente unei ţări prost situate geografic (vezi ţări la fel de mărunte – ca Elveţia, Suedia şi chiar Norvegia – care nu au fost obligate să „fie bucuroase la împlinirea silniciilor istoriei") se ajunge la o concluzie cumulativă şi egalizatoare care afirmă că de-a lungul istoriei am dat „de silă – bucuroşi" baze şi turcilor, şi nemţilor, şi ruşilor, şi sovieticilor, şi americanilor – completând – în ultimii 20 de ani, aceste danii cu o sumedenie de cadouri – spaţii comerciale, fabrici, pământuri etc.

Dar suntem lipsiţi de o explicaţie: ce ar fi trebuit să facem şi de ce nu am făcut-o atunci când vedeam venind SILA peste noi. Iar, în ce priveşte evenimentele cumulativ numite „privatizarea" aceasta nu s-au făcut de silă. CI cu participarea extrem de „bucuroasă" a unei găşti fătată, crescută şi educată de Partidul Comunist care a contribuit la zdruncinarea materială, spirituală, culturală şi religioasă a României.

Iar pentru asta nu-i suficient să denunţi comunismul şi să publici un raport de condamnare a unui sistem politic care s-a vădit nociv oriunde a fost „implementat". Ci trebuie să-i judeci şi să-i condamni pe cei care au contribuit la devastarea „multilateral dezvoltată a României". Toţi, inclusiv Nicolae Ceauşescu şi camarila lui. ŞI nu să-i împuşti în ziua Crăciunului!

Este evident că nu voi reciti pentru fiecare paginile scrise cu „mânie" de George Ursa. Sunt şi unele afirmaţii cu care nu sunt de acord. De pildă, nu cred că „tirajul" unei cărţi este, totdeauna semnul valorii ei.

Dar lectura acestui text – indiferent de observaţiile critice ale fiecăruia dintre cititor ne pune la dispoziţie o suită de probleme reale, pline de smârcuri, capcane şi primejdii asupra cărora fiecare trebui să mediteze şi să propună soluţii.

Să nu uităm că un popor care îşi uită istoria, îşi batjocoreşte limba şi îşi ucide copii este sortit pieirii.

În fond – indiferent de mânie, exagerări sau greşeli – despre asta vorbeşte autorul.

(urmare din pag. 3)

• □ **(Iarăşi despre bestii)** „locaţie" (în loc de localitate, local; cu toate că nu se potriveşte el o dă cu „locaţie"), „implementa" etc.), el „demitizează" istoria naţională (a românilor, evident. De ce n-o „demitiza-o" şi pe a „semiţilor", ungurilor, „romilor", englezilor etc. Nu, el doar pe a românilor are **ambiţ** s-o „demitizeze".), beşteleşte credinţa creştin, beşteleşte clerul creştin ortodox, laudă Occidentul (Probabil cel de genul austriacului cu pricina!), „ia notiţe" ca Esca de la acest Occident, îşi „face temele" (Că aşa ne spune câte un „comisar". A se observa păstrarea termenului – „kamisar!" De ce nu gaulaiter? Sau de ce nu „rabi"), se miră ce troglodiţi sunt români mâncători de mici şi băutori de bere la ocazie de pomeni electorale. Uită să ne arate cum se înghesuie la pomeni americanii şi ce circ se face la fiecare patru ani în aservita Americă. Bestia de acest gen se asociază cu alte bestii de aceeaşi credinţă şi structură. Ea are şi duşmani cărora le dă la cap în scris şi-n fapt (marginalizându-i!). Totul în genul filmele cu cow-boy din SUA. Adică, noi suntem buni şi adversarii de idei sunt răi şi trebuie lichidaţi şi, galeria, plebeii să aplaude. Pot primi chiar şi floricele („pop-corn") în schimb. Bestia cu pricina este mereu prezentă pe ecrane la discuţii („tolk-şouri"), adică la palavrageală de orice fel. Palavrageală despre orice şi publicitate. Sau, mai exact, invers!

•► **Bestia „discriminată":** De ceva ani încoace asistăm la un fenomen de ev de mijloc. „Romi" înarmaţi cu ciomege, săbii, topoare, furci, cuţite, pistoale, răngi, leviere, bâte de *basebod* atacă sedii de Poliţie, spitale, tribunale, judecătorii, blochează străzile, atacă Primăriile, ameninţă primarii, dascălii, vedem bande de adolescenţi „romi" terorizând şcolarii şi deposedându-i

(continuare în pag. 10)

Monahul Atanasie Ştefănescu

Se sting rând pe rând supravieţuitorii români care au reuşit să se elibereze din temniţele comuniste. După ani grei şi mulţi de bezne şi sfâşieri.

Se sting rând pe rând camarazii noştri, mucenici ai atâtor lovituri şi răstigniri.

Se sting rând pe rând camarazii noştri cu care, împreună, am înfruntat veacul roşu. În săptămâna a treia a Triodului, cea numita a Înfricoşătoarei Judecăţi a Mântuitorului Iisus Hristos, a plecat la Domnul, într-o zi de vineri (29. 02. 2008) părintele Atanasie Ştefănescu, monah la Mănăstirea Petru Vodă, cunoscut de vieţuitorii mănăstirii şi de pelerini drept părintele doctor al mănăstirii. Părintele Atanasie, ajuns la vârsta de 86 de ani, după 20 de ani petrecuţi în închisorile comuniste şi-a încununat frumoasa nevoinţă cu una mai înaltă, îmbrăcând haina monahală în anul 2005. După trei ani de vieţuire duhovnicească în obştea de la Petru Vodă, înscrisă în cadenţa eternă marcată de jertfă şi Înviere, părintele a fost chemat la Domnul pentru a trăi bucuria Învierii veşnice în ceruri cu sfinţii.

Părintele era un bătrân mărunţel şi senin, cu o privire blândă, având un aer nobil şi cărturăresc, mereu zâmbitor şi deschis spre a schimba, chiar şi in treacăt, câteva cuvinte cu oricine, emanând o pace izvorâtă din deplina împăcare a sa cu Dumnezeu, cu sine şi cu oamenii. Privindu-l în toată frumuseţea chipului transfigurat în Hristos nu-ţi venea să crezi că un astfel de om, o buna parte din viaţă, a fost etichetat drept *bandit* al poporului, hăituit şi aruncat după gratii, umilit, bătut, înfometat şi ţinut în lanţuri grele de către criminalii veacului roşu care pângăreau şi dărâmau Sfintele Altare ale lui Hristos.

Părintele privea cu drag lumea care venea la mănăstire şi era o bucurie să-l întâlneşti prin curtea mănăstirii. Sprijinindu-se în baston. Păşind smerit şi liniştit printre pelerinii care mişunau încoace şi încolo fără să-i tulbure zâmbetul blând pe chip. Părintele se dăruise total lui Dumnezeu şi slujirii aproapelui. Chilia sfinţiei sale avea dubla funcţionalitate: aceea de cabinet medical şi de spiţerie. Uşa chiliei părintelui era mereu deschisă tuturor celor care aveau nevoie. Părintele îi ajuta pe toţi, îi consulta le dădea medicamente, îi încuraja şi se ruga pentru fiecare.

Te întâmpina mereu cu un zâmbet cald şi prietenos care îţi uşura mult povara durerilor trupeşti sau sufleteşti, apoi te invita să şezi şi începea un dialog natural şi sfătos ca şi cum te-ar fi cunoscut de mult timp. Părintele se bucura de prezenta fiecărui vizitator în parte, asculta cu atenţie ce are de spus fiecare apoi făcea nişte observaţii, de multe ori surprinzătoare, care te ajutau foarte mult să te cunoşti pe tine, să-ţi cunoşti boala, conştientizând că orice suferinţă trupească este o urmare a suferinţei sufleteşti, o urmare a păcatului şi că boala e o ocazie de a te întoarce la Dumnezeu, că e o dovadă a milei lui Dumnezeu faţă de om. Părintele se jertfea pentru aproapele său. Nu spunea niciodată că nu are timp pentru a ajuta pe cineva. Deşi bătrân şi bolnav, părintele emana optimism şi putere sufletească. Părintele avea o vorba: „Cine se vaită nu se vindeca". Era foarte activ. Mereu se întreba ce mai e de făcut, mereu era gata să ajute cu ceva, citea, scria articole, era prezent la toate slujbele.

Iubea mult tinerii şi familiile creştine ale căror probleme le cunoştea şi le înţelegea fiind în măsura să îi sfătuiască. Era implicat într-o comunicare vie cu ei prin rugăciune şi cuvânt, îndemnându-i spre adevăratele valori spirituale şi culturale. Le dăruia cărţi cu dedicaţii foarte profunde şi delicate, potrivite pentru fiecare suflet, care puneau în lumina gândurile şi inima iubitoare a părintelui. Părintele era un om foarte cult şi delicat. Ştia foarte multe. Era o istorie vie, trăita. O discuţie cu părintele te înnobila, te punea pe gânduri, îţi oferea o perspectiva înaltă asupra lucrurilor şi a existentei şi nu o puteai uita niciodată pentru că era o cultura trăită, o cultură pusă în slujba lui Dumnezeu, a aproapelui şi a neamului românesc, părintele deţinea acea „Cultura a Duhului" după cum afirma părintele Rafail Noica.

Acum la ceasul grelei despărţiri şi a plecării în marea călătorie spre veşnicie îmi reînvie proaspăt în suflet, din negura timpului, împrejurarea în care l-am cunoscut pe părintele Atanasie, pe atunci, adică în urma cu 44 de ani, pe fratele şi camaradul nostru Alexandru Ştefănescu. L-am cunoscut în perioada cât am stat închis la Oneşti. De-a lungul dureroasei mele peregrinări prin închisorile comuniste am întâlnit oameni deosebiţi care au făcut lucruri deosebite. Dintre aceştia se desprinde chipul dârz şi neînfricat al camaradului nostru(de isprava) Alexandru Ştefănescu, mereu gata de jertfa suprema întru apărarea convingerilor sale şi a cauzei neamului său. Au fost momente de la tragic şi urgie până la momente înalte, dumnezeieşti. Subscriu devoţiunea mea pentru aceşti oameni şi pentru faptele lor.

Am cunoscut la Oneşti multe figuri legionare de prestigiu, foşti luptători cu trecut deosebit, oameni de mare credinţă, personalităţi de elită. Am prins o perioada de acalmie, de linişte şi de mari speranţe. Acolo, noi, cei mai tineri, am ţinut şedinţe după „cărticica şefului de cuib". Ne întâlneam săptămânal şi purtam discuţii cu subiecte pentru vremuri viitoare.

Momentul cel mai deosebit şi cel mai frumos care mi-a mângâiat sufletul şi mi-a dat nădejdi l-am trăit în Săptămâna Patimilor lui Hristos în anul 1954, moment ce m-a legat sufleteşte pentru totdeauna de fratele Alexandru Ştefănescu, ajutat şi de alţi camarazi, a introdus în lagar Sfânta Împărtăşanie, vin şi anafură, iar vrednicul preot Niki Lascăr din Asău ne administra sublima Taina a Spovedaniei şi a Împărtăşaniei în ascuns, într-o hrubă adâncă, fără cer, fără soare, fără pic de lumină, pe un şantier la casa sitelor. Camarazii erau aduşi la spovedanie de Alexandru la distanţă de timp pentru a nu se cunoaşte şi erau coboraţi în catacomba unde erau aşteptaţi de părintele Niki Lascăr. Acolo în acel întuneric tainic şi înfricoşător, îngerii milostivi culegeau spovedania celor ce se ascundeau de ochii prigonitorului în adâncul pământului şi urcau la ceruri rugăciunea lor fierbinte, aşezând-o la picioarele tronului divin pentru iertare. E greu să aştern acum pe hârtie emoţia acelor trăiri. O linişte adâncă venită parca din alte lumi cutreiera fiinţa şi simţirea ta şi te făcea părtaş fără greş, fără rezerve la măreţia acelor clipe covârşitoare care te înalţă dincolo de uşurătatea şi nevolnicia omenească, Împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Mântuitorului Iisus Hristos. A fost frumos un timp la Oneşti şi prea frumos ar fi fost dacă speranţele noastre de mai bine s-ar fi împlinit.

Din acel an nu l-am mai întâlnit pe fratele Alexandru pentru că am fost izolat în penitenciarul Oneştiului, apoi dus la Securitatea Bacău unde am reînceput ancheta timp de aproape doi ani. Am trăit iarăşi dramaticele încleştări ale anchetelor dure de sute şi sute de nopţi. Fiecare acolo unde i-a fost hărăzit de Dumnezeu să lupte s-a opus şi şi-a adus obolul său de jertfă.

Deşi de atunci au trecut mulţi ani cu grele încercări, prietenia noastră a rămas veşnic înscrisă pe cerul sufletelor noastre şi retrăită mereu în clipele sfinte de dinaintea fiecărei spovedanii. În lupta noastră pentru Adevăr, Credinţă şi Neam, fratele Alexandru mi-a rămas în suflet pentru totdeauna ca cel care ne-a însoţit pe calea pocăinţei şi a Golgotei neamului.

„Pe drum de voievozi / Păşit-am ne-nfricaţi / Am străjuit o clipă / Altarul din străbuni / Şi de-am căzut în lupte / Prin neguri risipiţi / Luceafăru'-Învierii / Ne-o lumina pe frunţi!"

Dumnezeu a rânduit să scăpăm cu viaţă din calvarul închisorilor şi să ne reîntâlnim după 44 de ani. Fratele Alexandru devenise monahul Atanasie la mănăstirea Petru-Voda. Bucuria revederii a fost mare. Ne-am îmbrăţişat ca doi fraţi despărţiţi de

11.08.2007

(continuare în pag. 12)

Petru C. BACIU.

Sfintele Paşti în mină

Datorită peregrinărilor mele — mai bine de 22 de ani — prin temniţele şi lagărele comuniste, anul 1951 m-a găsit în lagărul de muncă al minei de plumb, foarte vătămătoare, de la Baia Sprie.

Se apropiau Sfintele Paşti, Învierea Domnului nostru Iisus Hristos. Cugetam la acest mare şi sfânt praznic. În iconomia mântuirii. Domnul a rânduit ca Învierii să-i premeargă Patima, chinurile şi jertfa cea izbăvitoare a Mântuitorului. Trebuia să trecem şi noi prin focul suferinţei, ca să ne curăţim şi apoi *să* aşteptăm Învierea.

Deţinuţii noştri politici erau văzuţi tot mai des în atitudini de meditaţie şi rugăciune. Cu fumul lămpilor de carbid, în abatoare sau pe stâncile galeriilor, făceau cruci, unele mai mari până la o jumătate de metru, altele mai mici. Spuneau: „E semnul izbăvirii, părinte, şi noi vrem să-l vedem peste tot. Suntem creştini şi credem ca şi de la crucea Domnului putem primi un ajutor".

Păşind în săptămâna Patimilor, unii deţinuţi au zis: „Ce-ar fi, părinte, ca la Sfintele Paşti să facem o slujba în mână Sa serbăm si noi Învierea!".

Le-am zis: „Ştim că nu ne este îngăduit, dar dacă o dorim cu ardoare şi suntem hotărâţi să suportăm consecinţele, încercăm să o facem. Păstraţi o discreţie totală, ca să nu afle agenţi-turnători, informatorii administraţiei.

De la ora la om au fost anunţaţi cei ce trebuiau să participe la slujbă, căci de unii ne temeam să-i anunţăm.

Cu o bucurie ascunsă se aştepta Ziua Învierii.

Veni Vinerea Mare, ziua Sfintelor Patimi. Administraţia ne-a dat, după ciorbă, cea mai buna mâncare, dar deţinuţii au preferat să postească, unii nevoind să primească friptura. Eu am primit-o, dar am păstrat-o pentru Ziua Învierii.

Niciodată nu s-a mai dat friptură, dar de acum se va da deţinuţilor regulat în viitor, în Vinerea Patimilor, ca să se „spurce" cu mâncare de dulce.

La orizontul 12 unde lucram eu, la 560 metri adâncime, mai lucra şi preotul Valeriu Antal din Topliţa — nepot al patriarhului Miron Cristea - căzut cu „Sumanele Negre", bun preot, credincios, viteaz, cântăreţ excelent, om în vârstă, cu patru copii. Mai era şi diaconul Teodor Bej de la Arad, tânăr şi foarte evlavios, ştia pe de rost toate rugăciunile sfintei şi dumnezeieştii liturghii. Ne-am înţeles împreună cu bucurie şi entuziasm.

Am intrat seara în mină, în noaptea Paştilor. Cei anunţaţi ştiau ce se va petrece.

Mai înainte de orele 12 noaptea s-au tras „clopotele". Cum? Nişte sfredele de perforat roca, legate unul ce altul în poziţie verticală, erau ciocnite cu alt sfredel şi sunetul trecea de la unul la altul, încât aveai impresia că sunt chiar clopote adevărate. Tragerea „clopotelor" era anunţul să coboare oamenii pe galerie la locul stabilit pentru. sfânta slujire.

Din toate părţile coborau oamenii cu lămpile de carbid aprinse şi luau loc. Noi, preoţii, n-aveam nici sfinte odăjdii, nici sfinte vase, ci eram, în salopete şi opinci. Aşa am început slujirea.

Am cerut tuturor, să stingă lămpile, apoi s-a aprins lampa părintelui Antal, care a strigat de trei ori: „Veniţi de luaţi lumină!" Toţi au aprins lămpile de la flacăra părintelui şi slujba a continuat cu un avânt sublim.

Din toate piepturile răsuna cântecul de slavă: „Hristos a Înviat!" Slujba era ascultată în genunchi. Formidabila memorie a părintelui diacon Bej ne-a înlesnit să parcurgem aproape toate cântările atât de frumoase ale Utreniei Învierii şi Sfânta Liturghie a Paştilor, până la capăt.

Pe la mijlocul slujbei veni spre noi şeful informatorilor, fostul căpitan de jandarmi Petrescu, deţinut ca şi noi. În paranteză de zis, el a fost observat de camarazii lui de cameră că se ruga cu pătura trasă peste cap. Puţină tresărire când a fost văzut că vine. Colegii de slujire m-au întrebat: „Ce facem?" — „Continuam", am răspuns, şi Petrescu, văzând liniştea noastră, nu îndrăzni să zică nimic şi s-a aşezat în linişte printre ceilalţi, ascultând pană la capăt sfânta slujba. Apoi toţi s-au retras la locurile lor de muncă.

A fost ceva fantastic! Atmosfera de taina a minei, la 560 de metri sub pământ, a dat sfintei slujbe o notă atât de intima, atât de tainică, atât de profundă şi măreaţă, încât toţi au fost foarte mişcaţi. Misterul credinţei le-a produs o înfiorare sfântă şi o mulţumire negrăită. Câteva clipe au trăit uitând de condiţia lor de deţinuţi. Care mai de care afirma că slujba Învierii săvârşita în mina a fost de-a dreptul zguduitoare de suflete.

Într-adevăr în situaţia în care ne aflam, acest act îndrăzneţ ridicat spre sfere înalte, ne-a întărit sufleteşte şi ne-a dăruit tuturora o bucur neaşteptată şi neasemuită.

Efectul slujbei a fost cuceritor Condor, maistrul ungur care era cu noi în mină – fost şef comunist pe întreg Ardealul în timpul când comuniştii se aflau în ilegalitate – am aflat mai târziu că, retras să nu fie văzut, la mică distanţă, a ascultat slujba în genunchi.

La ieşirea din mina, în lift, toţi cântau „Hristos a Înviat", deşi ofiţerii lagărului şi cei cu paza ne aşteptau afară şi erau văzuţi de noi. Bucuria era pe feţele tuturor şi nimic nu i-a putut opri.

Şi, minune dumnezeiască: N-am avut neplăceri în urma celor petrecute, fapt nemaiîntâlnit, ştiind cât de aspru pedepseau cei fără Dumnezeu o cât de mică manifestare religioasă a celor încătuşaţi trupeşte, dar nu şi sufleteşte.

Preot **Nicolae Grebenea**

(urmare din pag. 8)

• □ **(Iarăşi despre bestii)** de mâncare, bani, telefoane, obiecte de valoare, vedem cum bande de „romi" îşi reglează conturile în stradă, trag cu pistoalele, rănesc trecători, sparg cu ciomegele geamurile maşinilor, dau foc la maşini etc. şi strigă că sunt „discriminaţi". Aceiaşi îi vedem cum deposedează cu forţa de locuinţe românaşi, cerşesc, fură, violează prin ţări ale Occidentului şi sunt numiţi „români" doar pentru că au paşaport de cetăţean român. Deşi analfabeţi, conduc maşini de zeci de mii de euro, traversează graniţe, se aşează în corturi la marginea oraşelor occidentale, trăiesc din cerşit, furat şi altele de acest fel şi revin când vor în România şi pleacă atunci când vor, îşi construiesc palate de marmură fără a avea profesie, studii, calificări. Nimeni nu-i întreabă din ce bani, din ce avere. Aceiaşi „discriminaţi" sunt primiţi în şcoli fără să dea examen, cu nota minimă 5, li se rezervă locuri speciale (aşa cum erau albii în Africa de Sud!), li se dau ajutoare deşi sunt plini de aur şi-şi atârnă de gât lanţuri de un kilogram, cravate de aur, brăţări de aur burduşite cu diamante etc. Este ceva de domeniul poveştilor. Numai că sunt realităţi pe care le trăim. „Discriminaţii" au „consilieri" pe lângă toate organele statului pe „probleme de romi". De ce nu au şi români astfel de „consilieri", au „poliţişti de origine romă". Cum vine asta? Nu se obţin posturile în structurile

(continuare în pag. 12)

(urmare din nr. trecut)

EŞECUL (II)

O întâmplare recentă din Statele Unite demonstrează gravele carenţe intelectuale, profesionale, morale ale celor ce s-au perindat la conducerea României în ultimii 12 ani: după ce în ultimii anii economia statelor unite a mers bine – este suficient să amintim scăderea şomajului la cel mai mic nivel cunoscut în istoria lor, crearea a 8 milioane de locuri de muncă în patru ani, - cu un vârf excepţional – peste 600 mii de locuri de muncă noi într-o singură lună (februarie 1996) în ultimele luni s-a semnalat o creştere a şomajului – mult departe de cifrele existente – fie doar pe hârtie – pentru că în realitate ele sunt mult mai mari – din România, conducătorul ţării a cerut Parlamentului să ia MĂSURI.

Ce înseamnă a „lua măsuri?"

Nu să acorzi milioane de lei sub forma aşa ziselor „compensaţii" şi nici alocaţii de şomaj care-i îndeamnă pe oameni la lene; pentru că, psihologii, ne-au spus că nu absenţa banilor este lucrul cel mai important ci absenţa MUNCII iar cercetările medicale au arătat că şi în faţa bolii şomerul este mult mai expus decât cel aflat în activitate – chiar dacă sunt mai prost plătite muncile făcute.

Nu să trimiţi oamenii acasă în timp ce nu ai şcoli, drumuri, canalizare, diguri, căi ferate ca lumea, o flotă navală şi maritimă decentă – una pe măsura nevoilor tale, locuinţe, când există o discrepanţă între civilizaţia satelor şi cea a aşa ziselor oraşe.

Cu asta trebuia începută reforma: INVENTARUL NEVOILOR, INVENTARUL POSIBILITĂŢILOR, INVENTARUL OAMENILOR.

Nu şomeri care după ce-şi termină banii pe vinul falsificat se duc să îngroaşe numărul celor ce acceptă orice, la negru, pentru a nu-i pierde alocaţia ci muncitori care să aducă ţării ceea ce îi lipseşte. Şi lipsesc foarte multe. Mai ales în domeniul MORALITĂŢII şi ETICII – din nefericire – acestea nu pot fi reparate decât printr-o reformă a omului şi doar a sistemului economic.

Toate acestea nu fac decât să ilustreze punctul de vedere al doctorului Rabelais care susţinea că IGNORANŢA ESTE MAMA TUTUROR RELELOR. Şi aceasta-i trăsătura comună a celor care, nereuşind în alte domenii, s-au prăbuşit în politică.

(Poate şi ca o justificare a ceea ce spunea tatăl celor trei băieţi – primul e fermier, muncitor, priceput, competent; al doilea l-am făcut medic – excelent clinician; cu al treilea am avut probleme: nu se pricepea la nimic, nu a învăţat nimic, nu e bun de nimic şi a atunci a intrat în politică)

Vreţi o ilustrare?

Iată un sociolog francez afirmă că „timpul demografiei nu este luat în consideraţie de oamenii politici deoarece nu coincide cu scadenţele electorale"; iar IGNORANTUL îşi ascunde incompetenţa inerentă acestei stări cu ajutorul MINCIUNII.

Ascultaţi-l pe purtătorul de cuvânt al Guvernului – un domn Mihăilescu paremi-se – care are dificultăţi majore în trei domenii, care, firesc, ar trebui să-l plaseze în alt domeniu de activitate – eventual la pensie: este vorba de limba română, de ignoranţă şi de manipularea minciunii.

Iată aşadar domeniul în care domneşte o ignoranţă crasă: demografia. De care depinde viitorul pe termen scurt, mediu şi lung al oricărei naţiuni: o ţară fără copii nu are pentru cine să-şi făurească o economie validă, nu va avea viitor iar trecutul nu va avea urmaşi. Lucru pe care istoria l-a înregistrat frecvent; dar ignorantul nu citeşte cărţile de istorie. El nu învaţă decât cursul scurt de istorie al PC(b) US.

Scăderea fecundităţii – adică a raportului dintre numărul femeilor aflate la vârsta fertilităţii şi numărul copiilor ce se nasc anual – nu este o FATALITATE: fie ele, mai ales, datorită progreselor în domeniul fecundării artificiale sunt fata să aibă mai mulţi copii dacă ar putea să concilieze cariera, familia şi, în deosebi, nevoile materiale – (În România se cheltuieşte LUNAR pentru un copil instituţionalizat între 2 şi 4 MILIOANE DE LEI vechi în timp ce pentru un copil aflat în familie se acordă ceva sub 50 de lei!

Ar exista suficiente mame sociale care să ia în îngrijire – doar pentru UN Milion de lei lunar cel puţin 4 copii dat fiind că cele 4 milioane ar însemna o viaţă de cu totul altă calitate decât cea de la orfelinatul moldovenesc popularizat de televiziunile ţării acum nu de mult.

Tot demografia ne spune că în FIECARE AN durata speranţei de viaţă la naştere creşte cu 4 luni – iar succesele obţinute de medicină în ceea ce priveşte scăderea mortalităţii infantile adăugate celor pentru vârstele înaintate obligă o naţiune să aducă, pentru a garanta reînnoirea generaţiilor, o nouă MAMA pentru fiecare femeie fertilă – ar da 2, 1 copii pentru a compensa şi faptul că se nasc mai puţine fete.

Nimeni nu ştie să ne spună care-i CAUZA şi care-i EFECTUL dar legăturile dintre demografie şi CREŞTEREA ECONOMICĂ sunt incontestabile:

= mai puţini copii înseamnă mai puţine locuinţe, mai puţine aparate electro-menajere şi mijloace de transport; pensionarii – la un câştig egal consumă cu 5% mai puţin decât unul activ – (în Franţa, de pildă, dacă pensionarii ar cheltui cât cei activi s-ar reinjecta în economie, ANUAL, 50 miliarde de franci – socotind până la introducerea monedei unice).

Ţările în curs de îmbătrânire riscă să devină ţări de pensionari – fără multe nevoi care-şi exportă economiile spre ţările cu demografie galopantă şi dezvoltare puternică.

Ce ar trebui făcut – şi asupra acestui lucru guvernanţii României din ultimii anii nu au spus nimic – pentru o politică familială corectă?

a). – să se asigure cuplurilor care au decis să aibă copii un nivel de viaţă apropriat de al celor care nu vor să aibă sau nu pot;

b). – se cunosc remediile denatalităţii; „alocaţiile familiale au fost mai eficace decât credinţa" spunea un demograf vestit, A. Sauvy. Dar nu câte 10 lei pe lună sau 20!

c). – Suedia, ude 85% din femei sunt încadrate, are o fecunditate neobişnuit de mare şi asta şi poate pentru că unul din părinţi poate primi un concediu de minim un an cu 90% din salariu său la care se mai pot adăuga 3 luni plătite forfetar; reintegrarea în acelaşi loc de muncă după 15 luni; se poate lua concediu pe lungă durată cu orar pe jumătate; sau reducerea timpului de lucru zilnic; credit pentru zile plătite în vederea îngrijirii copilului; facilitarea unei cariere profesionale cât mai continue posibil; locuri suficiente în creşe; incitarea comunelor pentru a multiplica activităţile extra-şcolare etc.

În ce priveşte România azi ea se află la un indice al fecundităţii în jur de 1, 6 - 1, 8 ceea ce înseamnă că vom avea mai mulţi oameni peste 60 de ani decât sub 20; situaţie care va determina dezechilibrul între activul care trebuie, între altele să fie finanţate pensiile generaţiei precedente, stabilitatea raportului dintre unii şi ceilalţi pentru validitatea sistemului.

Dacă acest raport se deteriorează atunci fie că se va DUBLA VALOAREA COTIZAŢIILOR celor ACTIVI, fie se va produce o SCĂDERE VERTIGINOASĂ A CUANTUMULUI pensiilor sau vârsta de pensionare va trece către 75 de ani.

La care, în România, se adaugă o altă alterare a sistemului: marile întreprinderi – şi în primul rând cele de stat, regiile etc. , NU-ŞI PLĂTESC SUMELE DATORATE ASIGURĂRILOR SOCIALE concomitent cu extinderea muncii la negru care nu contează de loc!

Pentru prima dată în secolul trecut populaţia României a început să scadă. CAUZA MAJORĂ se află în bună parte în eşecul economiei acestei ţări care ar fi avut suficiente atu-uri ca să câştige partida.

Dar, fie că NU AU ŞTIUT, fie că NU AU DORIT, fie că sunt IMPOTENŢI sau doar INCOMPETENŢI – deşi poate fi vorba şi de un amestec din toate cele de mai sus spuse, oamenii ajunşi să conducă ţara nu au făcut-o.

Tot **Rătăcitul ULISSE**.

(urmare din pag. 5)

•► (Toboşarii democraţiei...) cu mintea întunecată de năluca puterii, aleargă peste tot, cântă, joacă, debitează enormităţi, sfidând sărăcia şi agonia de moarte în care se zbate românul [de rând!; n. red.].

Se joaca parca de-a-vaţi-ascunsălea cu o trupă de pitici.

Atitudinea lor iresponsabilă, absurdă şi perversă, se deghizează în veşminte, altele decât cele adevărate – suflecaţi – obrăznicia grotescă de a susţine dinadinsul, dezgustă pe tot omul de bun simţ care îi ştie ca pe nişte clovni, ca pe nişte scamatori de circ. Nu poţi scoate parfum din bălegar!

De peste şase decenii, românul e furajat cu promisiuni întru aşteptarea zorilor cu lumină, sorbind zi de zi din paharul morţii. Lozincă ne flutură pe la nas pentru a primi voturi şi vom primi în realitatea viitoare o şi mai multă sărăcie.

Practica domnilor conducători de azi e tot cea de ieri: fabuloasă, himerică şi mincinoasa, hrănindu-l pe om cu cifre la care muţi virgule unde doreşti. Nu mai avem oameni curaţi la suflet şi fără cazier comunist.

Criza materială şi morală nu o pot vindeca foştii pecerişti [şi nici actualii şi viitorii *new-agişti;* n. red.] tributari Moscovei [şi slugilor şi stăpânilor acesteia; n. red.]. Reziduurile comuniste, mentalitatea şi practica acestora, trebuie să dispară şi atunci se va înmulţi belşugul în spice, iar creştineasca pâine va fi pe masa tuturor.

(urmare din pag. 10)

•► (Monahul Atanasie Ştefănescu) curând. Am depanat amintiri retrăind împreuna momente sfinte. Părintele rămăsese acelaşi camarad de ispravă, gata de jertfă. Cu aceeaşi dăruire cu care a slujit crezul legionar slujea acum ca monah. Spunea că „monahismul e sublim, dar habotnicia e grea". El a slujit până la ultima clipă a vieţii sale crezul său şi-a mărturisit adevărul dumnezeiesc.

Credinţa, curăţenia sufletească şi dăruirea totala împodobesc fiinţa sa de legionar al lui Iisus cu nimb de cruciat.

Cu nădejdea unei revederi în Împărăţia cerească, părintele mi-a scris următoarele gânduri sfinte pe o carte ca mângâiere pentru o despărţire provizorie între doi fraţi legionari: „Mă rog lui Dumnezeu şi îi cer îndurare şi în vis să vă ningă cu flori, să vă fie cerul numai albastru mereu deschis

Întru fericire,
Să vă treziţi în zori
Într-o veşnică zi ce se numeşte
Mântuire!"
Cu dragoste niciodată îndeajuns,
Monah Atanasie.

(urmare din pag. 10)

• □ (Iarăşi despre bestii) statului pe bază de valoare, merit? Parcă e vorba că sistemul este „democratic" şi nu pe bază de privilegii. Că asta se numeşte – de fapt – „discriminarea". Adică, este defavorizată majoritatea – demosul – în favoarea minorităţilor de orice fel. Mai ales în favoarea celei de culoare tuciurie.

•► Bestia cu înaintaşi kominternişti şi slugile: Acest soi de bestie este cel mai autentic cameleon. Tatăl, mama erau „internaţionalişti proletari", luptători pentru desfiinţarea naţiunilor care nu vroiau să devine sovietice, nu doreau să se sovietizeze. Adică, să renunţe a mai fi ceea ce le lăsase Domnul. Totul sub oblăduirea unei Moscove conduse de evrei. Acesta se numea „internaţionalism proletar", adică ideologic. Această bestie a schimbat macazul către anii 80 ai secolului trecut şi a devenit luptător înfocat pentru instaurarea „internaţionalismului capitalist" cosmopolit. Toţi furăm, toţi suntem una, nu există naţiuni, limbi, ţări, nimic decât oameni care vorbesc – deocamdată – engleza. Nu ne mai închinăm la Moscova lui Kaganovici (mujic veritabil! , pardon „chinez!"). Ne închinăm la New-York, oraşul cosmopolit al „anglo-saxonului" („chinez" şi el!) *Maicăl Blumberg.* Ura! Ci bini! „Democraţie!" nu glumă.

•► Bestia care ascultă manele şi muzică „rom-ească": Jivina cu pricina este, de regulă, corcitură de român, ungur, bulgar cu „rom" („roamă") sau „rom" de oraş, de mahala. Insul cu familia vrea să „crape duşmanii lui"! Adică, să plesnească vecinii de apartament că el se distrează, că urlă boxele la maxim în apartamentul lui şi vecini se urcă pe pereţi de stres şi nu mai suportă să stea în propriile apartamente cât petrece bestia cu amicii şi amicele (bestii de aceeaşi structură!). N-ai ce-i face! De regulă, bestia este amic al poliţaiului de proximitate, este un ciripitor la Secţie. Adică, are spatele asigurat. Administratorul scării „nu se bagă", preşedintele al Asociaţiei de proprietarii nici atâta. Poţi să crapi. Exact cu zice cântecul pe care-l ascultă bestia. Adică: „Shhăăăăă mhhooooarăăăă dujmhhaaaaaniiiii mheiii!" Într-o asemenea societate trăim, noi, românii obişnuiţi. Într-o societate care şi-a ales ca deviză de existenţă deviza de mai sus!...

(va urma)

BUNA VESTIRE

Editor: Fundația Română pentru Cultură și Educație „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundației:

Doru MIHAIL – președinte;

George URSA – secretar general.

Redacția:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;

Publicist comentator: Doru MIHAIL;

Corector: Ionică ILIUȚĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com

Administraţia: 0723/231694.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti.

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*

* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1224 – 3493